

Pôjdu deti do neba len preto, že sú deťmi?

Category: Kontradikcie

written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Čo sa týka spasenia detí, existuje učenie podľa ktorého, všetky deti sa rodia *nevinné* v zmysle, že sa rodia ako *bezhriešne bytosti*. V Písme slovo *nevinný* je synonymom *bezhriešny*, napr. Matúš 27:4. Ježiš Kristus bol nevinný. Nespáchal žiaden hriech a jeho ľudská prirodzenosť bola tiež bezhriešna (Ján 14:30). Nemal hriešnu adamovskú prirodzenosť, lebo nebol splodený z muža – bol splodený zo Svätého Ducha (Lukáš 1:33).

Teda, podľa tohto učenia všetky deti sa rodia s bezhriešnou prirodzenosťou. Postupne, ako rastú a dospievajú, ich charakter sa pod vplyvom sveta a hlavne spolužiakov, kazí, deformuje, a tak sa stávajú hriešnikmi a dopúšťajú sa hriechov. Čerešničkou na torte tohto učenia je tvrdenie, že keď bude vychvátenie Cirkvi, deti veriacich rodičov budú vzaté zo zeme do neba a to len preto, že sú deťmi. Pritom veková hranica, kedy nevinné deti sú ešte nevinnými deťmi, čiže, kedy sa nevinné stávajú hriešnikmi, nie je stanovená. Nevinné detstvo je len tak nejak zahmlene, neurčito ohraničené pubertou, či dospievaním.

Toto učenie sa odvoláva na biblické texty, v ktorých sa opisujú situácie, keď učenici bránili deťom, aby prichádzali k Ježišovi. Sú to texty: Matúš 18:2-6; Marek 10:13-16; Lukáš 9:46-48.

Matúš 18:1-4

1 V tú istú hodinu pristúpili učenici k Ježišovi a povedali: Kto je teda väčší v nebeskom kráľovstve?

2 A Ježiš privolajúc si dieťa postavil ho do prostriedku medzi nich

3 a povedal: Amen vám hovorím, keď sa neobráтите a nebudete ako deti, nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva

4 Ktokoľvek sa teda poníži ako toto dieťa, to je ten väčší v nebeskom kráľovstve.

5 A ktokoľvek by prijal jedno takéto dieťa v mojom mene, mňa prijíma

Marek 10:13-16

13 A donášali mu dieťatká, aby sa ich dotýkal. Ale učenici dohovárali tým, ktorí ich donášali.

14 *No, keď to videl Ježiš, nemile to niesol a povedal im: Nechajte dieťatká ísť ku mne a nebráňte im, lebo takých je kráľovstvo Božie.*

15 *vám hovorím: Kto by neprijal kráľovstva Božieho ako dieťa, nevojde nikdy do neho.*

16 *A bral ich na ramená, vzkladal na ne ruky a žehnal ich.*

Lukáš 9:46-48

46 *A prišla im myšlienka, že ktorý asi z nich je väčší.*

47 *Ale Ježiš vidiac myšlienku ich srdca pojal si dieťa a postavil ho vedľa seba*

48 *a povedal im: Ktokoľvek by prijal toto dieťa v mojom mene, mňa prijíma; a ktokoľvek by mňa prijal, prijíma toho, ktorý ma poslal. **Lebo kto je najmenší medzi všetkými vami, ten bude veľký.***

Pozornosť sa sústreďuje na skutočnosť, že Ježiš prijímal deti, bral ich na ramená, kládol na ne ruky a žehnal ich (Marek 10:16) a na slová, *keď nebudete ako deti, nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva* (Matúš 18:3).

V čom spočíva omyl tohto učenia?

Situácii s deťmi predchádzala otázka jeho učeníkov, s ktorou prišli za Ježišom. Učeníci chceli vedieť: „Kto je teda väčší v nebeskom kráľovstve?“ (Matúš 18:1), lebo chceli vedieť, ktorý z nich je väčší („A prišla im myšlienka, že ktorý asi z nich je väčší“ – Lukáš 9:46). V ďalších veršoch im Ježiš odpoveď názorne vysvetľuje a vyučuje ich, ako sa človek dostane do nebeského kráľovstva.

V Matúšovi Pán Ježiš vyučuje, že človek, aby uvidel nebeské kráľovstvo, sa musí najprv obrátiť k Bohu. To, že sa musí obrátiť k Bohu znamená, že každý človek na tento svet prichádza ako neobrátený k Bohu, teda ako hriešnik. Obrátiť sa k Bohu znamená uveriť v Boha a činiť pokánie z toho, že je hriešnik. Uveriť v Boha musí v plnej dôvere a spoľahnutí sa na neho. Takou je práve detská viera. Dieťa sa spolieha na rodičov a dôveruje im vo všetkom, čo mu povedia. V Matúšovi je zdôraznená táto stránka pre vstup do Božieho kráľovstva: *dôverujúca a spoliehajúca sa viera, akou sa vyznačujú deti*. To platí pre každú vekovú kategóriu už od narodenia.

V Markovi a Lukášovi Pán Ježiš poukazuje na detskú podriadenosť a pokoru. Vyučovanie uzatvára odpoveďou na ich otázku: „*Lebo kto je najmenší medzi všetkými vami, ten bude veľký*“ (Lukáš 9:48).

Pán Ježiš vo vyššie uvedených textoch, ale ani na iných miestach **nevyučoval o nevinnosti**, čiže o **bezhriešnosti detí**. To, že človek sa rodí nevinný, že má

bezhriešnu prirodzenosť, či charakter, je fantázia autorov a protagonistov tohto učenia. Tvrdenia o nevinnosti novorodencov a detí sa v Písme nenachádzajú, sú do Písma autormi a protagonistami tohto učenia vsunuté, indoktrinované. Okrem toho, ide v ňom o ignorovanie alebo nevedomosť učenia Písma o tom, čo sa stalo s človekom po páde Adama do hriechu – zmenila sa jeho prirodzenosť z bezhriešnej na hriešnu. Adam sa stal hriešnikom a všetci jeho potomkovia, všetci ľudia sa rodia s jeho prirodzenosťou, teda s hriešnou prirodzenosťou – všetci sme už od narodenia v Adamovi, všetci sme hriešnici. Že je to tak, dôkazom je skutočnosť, že všetci ľudia zomierajú vrátane novorodencov. Smrť vládne nad človekom – má na neho právo -, už od jeho narodenia, ba dokonca už od jeho počatia.

Keby deti boli nevinné, tak by nezomierali. Nepodliehali by smrti, lebo smrť by nemala na nich právo. Smrť má právo iba na hriešnikov, iba na tých, ktorí sa narodia s hriešnou prirodzenosťou, a tými sú všetci ľudia splodení z muža a ženy. Ježiš Kristus zomrel na golgotskom kríži, lebo Otec položil na neho naše hriechy (1. Jánov 2:2). Bol pochovaný, ale smrť ho nemohla zadržať, lebo nemala na neho právo. Nemal hriechu ani hriešnu prirodzenosť, lebo nebol splodený z muža, aj keď na svet prišiel skrze ženu. Splodený bol Svätým Duchom. Smrť ho nezadržala, lebo on jediný sa narodil bez hriešnej prirodzenosti. On jediný sa narodil ako nevinný a takým aj zostal. Preto ho smrť nezadržala, lebo preto nemala na neho právo. On jediný nemal hriechu ani hriešnu prirodzenosť. Vstal z mŕtvych, žije a viacej už nezomiera.

Aj deti spasených, znovuzrodených rodičov sa rodia s hriešnou prirodzenosťou a ak nedôjdu do stavu, že vlastnou vierou uveria v evanjelium Ježiša Krista, nebudú spasení. Ani pri vychvátení Cirkvi nepôjdu do neba len preto, že sú deťmi spasených rodičov.

O tom, kto pôjde do neba podrobnejšie píšeme v článku: [„Kto pôjde do neba?“](#)

Záver

Toto učenie treba jednoducho odmietnuť, lebo odporuje učeniu Písma, hlavne listu Rímskym, napríklad veršom 5:12-14. Toto učenie o nevinnosti detí je blud a vedie do falošného ubezpečenia ako rodičov, tak i detí. Je to akési „cukríkové náboženstvo“. Možno vyplýva jednoducho len z nevedomosti a snád aj z iného bludu, podľa ktorého spasenie človeka je v jeho rukách. Spasenie je však Božie dielo od začiatku až do konca. Apoštol Pavol Filipským píše: „dôverujem, že ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista“ (Filipským 1:6). Tých, ktorých si Boh vyvolil už pred založením sveta, tí spasenia určite aj dôjdu. Keď zomrú, zomrú už ako spasení patriaci Pánovi a pôjdu do neba.

Ale my sme podlžní ďakovať vždycky Bohu za vás, bratia, milovaní Pánom, že si vás Boh vyvolil od počiatku cieľom spasenia v posvätení ducha a vo viere pravdy, k čomu vás povolal naším evanjeliom nadobudnúť slávy nášho Pána Ježiša Krista.

2. Tesalonickým 2:13-14